

Cez ružové okuliare

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami, dolami...dost' blízko k môjmu srdcu, vyrástla novostavba.

Milovala som ju...a milovala som aj kvety, ktoré kvitli na parapete novodobej romantiky. Nuž ale stalo sa...raz som išla po chodníku, romantický svet ma švacol do tváre a ťažko únosný smrad ma zrazil k zemi.

„Ej horsa...hoj morho!“...tvrdá realita. Opona sa strhla, ružové okuliare sa predčasne rozbili. Nuž, ale nie všetko je zlato čo sa blyští, len raz za čas to máme možnosť vnímať skreslene.

Fontána pre Zuzanu, Fontána lásky, či menej známa fontána v Tornali.

1000x obletovaná, ospevovaná...raz dokonca obkolesená „mierne penivým saponátom“. Naveky zaasfaltovaná a uprednostnená pred sviežou zeleňou.

Uhol pohľadu verzus nedocenená subjektivita.

Môj názor je nemenný - mne osobne neprekáža.

Po náročnom dni osvieži!

Milí Tornaľania!

Hlásim, že stanovenú cieľovú zložku sme dovŕšili maximálnym úspechom a s dobrým pocitom na duši, že sme tam, kde nás poslali.

Dávka v hmotnej núdzi...sranda v eurách.
Priemerný plat... pre istotu nevyčísľiteľný.
Diera v bruchu...pocit na nezaplatenie.

Také malé milé
Teskáča...sem-tam s taškou
zadarmo.
Kto tvrdí, že si nezaslúži
zopár pozitívnych
vnemov???

Na zamyslenie...záverom

Nie vždy všetko bolo jednoduché, ale mnoho sme toho dokázali. Žiaľ, máme tendenciu vnímať skôr skreslene ako uvážene. Skôr odsudzujeme ako posudzujeme aj ty...aj ja! Nemalo by však zlo neustále víťaziť nad dobrom a som skalopevne presvedčená o tom, že by sme sa mali vedieť aj poďakovať.

Nemyslím si, že byť primátorom mesta, nebodaj akýmsi vedúcim predstaveným je v dnešnom uponáhľanom svete také jednoduché. Lebo ja by som to robila inak a ty inak...každý podľa svojho.

Ja som tiež odsudzovala a v duchu ukazovala prstom, ale nedávno sa mi snívalo, že som mala možnosť klesnúť na kreslo primátora. Vyhovela som desiatim a sto ľudí na mňa zanevrelo.

Vyhovela som aj tým a prišlo ďalších dvesto. Keď som si už myslela, že som každému spravila po vôli, tí predošli desiatim mi podpálili dom.

Priznajme si...ani v bežnom živote jednoduchého človeka z radu obyčajných občanov nevyhovieš každému zo svojich blízkych, nie to ešte robiť to vo veľkom!

Mám obviňovať primátora mesta za svoje nešťastie? Ďakujem pekne, prešla som tým a svet bol v čierne - bielych obrazoch.

Nikto iný než ja za môj vlastný osud nezodpovedá a mne osobne neublížil. Neprišiel za mnou, aby mi povedal: „Hej ty, ja som primátor a ty budeš upratovačka.“ Nemôže predsa zodpovedať za všetky problémy globálneho charakteru.

Mňa len tak napadlo, že na koncertoch šialene vyskakujeme od radosti a vzrušenia, keď sa rozdávajú ocenenia dupoceme a tleskame, ale nie som si istá či sme mu aspoň jeden z nás povedali tak zbežne a trebárs aj bez dôvodu slovko: „ďakujem“

My vždy očakávame, ale myslím si, že očakávame veľa. Je úplne jedno, kto je primátorom, viceprimátorom, predstaveným mestského zastupiteľstva či významným funkcionárom, nežijeme v ideálnom svete za ideálnych podmienok...možno by sme mohli, keby sme konečne začali ťahať za jeden povraz, ale na to žiaľ treba minimálne dvoch...silnú vôľu do boja, ochotu odpúšťať a neustále veriť, že raz môže byť

lepšie.

Tak ja teda začnem, ale len za seba...ďakujem, že v každom vidím človeka a ostatné ma nezaujímá!

